

РЕШЕНИЕ

№ 23665

гр. София, 15.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 11.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **9134** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс/АПК/ вр. чл.171 ал.5 от Закона за движението по пътищата/ЗДвП/.

Образувано е по жалба на „Стефи Лоджистик и Дистрибушън“ ЕООД,ЕИК[ЕИК],с адрес: [населено място], [улица] чрез адв.В. – САК,с посочен съдебен адрес [населено място], [улица],ет.2,ап.5 срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-4332-004094 от 01.08.2024г. на полицейски инспектор М. М., отдел „Пътна полиция“ – СДВР с която и по отношение на жалбоподателят е приложена мярка – „прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца“.

Иска се отмяна на оспорваната заповед,като незаконосъобразна и по-конкретно:

Прилагането на подобна мярка за принуда не постига регламентираните в чл.22 ЗАНН цели,тъй като нито се предотвратява извършване на нарушение,което не е извършено от жалбоподателя, нито се преустановява извършено нарушение.

На второ място,заповедта е постановена без нарочно открито производство,респ. жалбоподателят не е бил уведомен за такава.

На трето място,заповедта не отговаря на изискванията на чл.59 АПК,тъй като няма фактически и правни основания за постановяването и. Не са изложени и мотиви за срока на действие на мярката,определен от административния орган. Като част от наказателният процес посочената мярка следва да съдържа данни за какво е обвинено лицето.

На четвърто място – посоченият в заповедта М. К., 16-годишен,няма никаква връзка с

дружеството и на него не му е разрешено да управлява автомобила. Той е извършил противоправното му отнемане от владението на собственика във връзка с което е образувано и д.п.№ 33823МК 1213/2024 по описа на 07РУ СДВР и пр.пр.38132/2024 на СРП.

Ответната страна не изразява становище по жалбата.

Процесната жалба е допустима и редовна, като подадена от активно легитимирано лице, адресат на заповедта, в срока по чл.149 ал.1 от АПК, срещу подлежащ на обжалване акт по чл. 172 ал.5 вр чл.172 ал.1 от ЗДвП и чл. 171 т.1 б.„а“ от ЗДвП, в съответствие с изискванията на чл.150 и чл.151 от АПК и като такава подлежи на разглеждане по същество.

По съществуто на спора с оглед твърденията на страните и предмета на служебна проверка,съдът съобрази и приема:

За да издаде процесно оспорваната Заповед, полицейски инспектор М. М., отдел „Пътна полиция“ – СДВР е установил и приел, че на 30.07.2024г. около 14:13ч. М. К. с ЕГН [ЕГН] е управлявал лек автомобил ДЕУ М. с табели рег. [рег.номер на МПС] в [населено място] по [улица]с посока от ул.182ра към [улица], без да притежава СУМПС – неправоспособен водач.

Поради което е и наложил на жалбоподателя принудителна административна мярка по чл. 171 т.2а б. „а“ от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от шест месеца.

На тази база,съдът съобрази:

По силата на чл.171 т.2а б. „а“ от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година.

Нормата е императивна, като не предоставя на компетентния орган право на преценка, а последният действа изцяло в условията на обвързана компетентност. При реализиране на фактите и обстоятелствата, представляващи основание за прилагане на мярката, същият орган е длъжен да издаде акт, с който да приложи предвидената в ЗДвП - ПАМ. Единствено продължителността на срока на мярката се определя от органа в условията на оперативна самостоятелност в рамките на предвидените граници от шест месеца до една година.

Посочената норма изрично предвижда,че ПАМ като процесната се налага на собственик и само като наложена на собственик може да породи законови последици. Успоредно с това обаче нормата изисква императивно собственика да е управлявал МПС без да е правоспособно водач или презумптивно - да е предоставил същото за управление на неправоспособно лице – пряко или чрез допускане от страна на собственика такова лице да управлява неговото МПС.

В хипотеза в която е налице незаконно посегателство въпросното МПС качеството собственик е нарушено,собствеността е противозаконно отнета и в този смисъл

собственика не може да бъде годин субект на отговорност.

Именно поради това и предвид твърденията на страната съдът е указал изрично, още с определението си за насрочване да бъдат представени доказателства в подкрепа на твърдението, че въпросното МПС е било противозаконно отнето.

В изпълнение на указанията и с молба от 07.10.2024г. жалбоподателят представя удостоверение от 07 РУ на СДВР видно от което дружеството е било ошетенo от престъпление по чл.346 ал.1 от НК при което на 30.07.2024г. около 03:00ч. в [населено място] [улица] противозаконно му е било отнето МПС, марка „Деу“ модел „М.“, рег. [рег.номер на МПС] във връзка с което е образувано досъдебно производство № 3382-ЗМК-1213/2024г. по описа на 07РУ – СДВР.

В този смисъл съдът приема, че не са налице фактите от хипотезата на чл. 171 т.2а б. „а“ от ЗДВП и посочената заповед се явява незаконосъобразна.

Извън това и с оглед твърденията на жалбоподателя, без допълнително обременяване на настоящият казус следва да се посочи, че същите са напълно несъстоятелно, доколкото:

Процесната мярка се прилага незабавно, с преустановителен ефект спрямо конкретно констатираното нарушение – управление от непроспособно лице за да се осигури безопасността на пътищата. Конкретната цел на мярката е изписана в текста на посочената норма и същата не реферира към чл.22 ЗАНН. Обжалваната ПАМ има превантивен и преустановителен характер. Същата е израз на държавно-властнически правомощия, предпоставка за възникването на които е липсата на дължимият контрол и отговорност от страна на собственика на МПС. И доколкото движението с МПС може да бъде източник на опасност за останалите участници в движението, закона предвижда редица изисквания представляващи гаранция за законосъобразното развитие на отношенията в областта на движението по пътищата – от реда и условията за придобиване на СУМПС, през реда и условията за регистрация и въвеждане в движение на МПС до изискванията за контрол и отговорност както на водачите, така и на собствениците на МПС спрямо определи обстоятелства, потенциален източник на опасност.

Важен момент, който съдът следва да подчертае е, че до настъпване на конкретната хипотеза не се стига въпреки или против волята на собственика или ползвателя на автомобила, а като следствие от действия и бездействия от негова страна, чрез които е допуснато това да се случи.

Посоченият от съда извод, че до въпросният резултат се е стигнало против волята на собственика и не в резултат на негови без/действия, обуславя и квалификацията на заповедта като незаконосъобразна.

Извън това следва да се посочи, че процесната заповед е постановена от компетентен орган, видно от приложената Заповед рег. № 357з-924-07.04.2022г. на директора на ОДМВР, в изискуема писмена форма.

Същата е постановена при съществено нарушение на производствените правила по чл.35 АПК – неизясняване на всички факти и обстоятелства от значение за производството, като неизяснени са фактите във връзка със собствеността на управляваният автомобил, качеството на адресата на акта и неговото отношение към нормата на чл.171 т.2а б. „а“ АПК, което е довело и до неправилното прилагане на посочената норма.

При този изход с съгласно чл.143 ал.1 АПК жалбоподателят има право на разноски, каквато претенция е предявил своевременно. Същата е заявена в общ размер на

1200лв. от които 1000лв. адвокатско възнаграждение, 50лв. заплатена държавна такса за настоящото дело и 200лв. заплатена държавна такса по частна жалба срещу определение № 17224 от 18.09.2024г., с което е отхвърлено искането за спиране предварителното изпълнение на акта.

Ответната страна е направила възржение за прекомерност на претенцията.

На въпрос на съда как е определен размера на адвокатското възнаграждение, процесуалният представител на жалбоподателя е заявил – като минимум съгласно Наредбата с нейните последни изменения.

На тази база съдът съобрази и приема.

С решение от 25 януари,2024г. по дело С - 438/22, „Ем акаунт БГ“ ЕООД, ECLI:EU:C:2024:71, Съдът на ЕС постанови,че член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение.

Националният съд не следва да се считан обвързан от минимални размер на разноските, изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004г,предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт. На база на изрично постановеното от СЕС, подобен автоматизъм изключващ свободата на договаряне не обосновава сам по себе си законосъобразност и основателност на една претенция за разноски. В този смисъл и отчитайки законовият автоматизъм на чл.38 ал.2 изр второ вр. чл. 36 ал.2 ЗАдв.вр. Наредба № 1/2004 на ВАДвС,съдът следва да откаже да приложи съответните норми на Наредба № 1/2004г.

Следвайки установените критерии за справедливост на възнаграждението, през призмата на неговата фактическа и правна сложност, както и наличието на съдебна практика по аналогични казуси, съдът приема, че делото не представлява предизвикателство обосноваващо подобен размер на възнаграждението. Делото се е развило и приключило в рамките на едно съдебно заседание, като съдът служебно и своевременно/в нарочно закрито заседание/ е указал изрично на жалбоподателя какво доказателство следва да представи относно установяване единственото спорно обстоятелство. В този смисъл делото не разкрива нито фактическа, нито правна сложност обосноваваща подобен размер на възнаграждението. Същото следва да бъде редуцирано в размер на 500лв.,като размер съответен на посочените критерии.

Като продължение – неоснователна е претенцията за присъждане на разноски за депозираната от дружеството частна жалба. По нея произнасяне дължи Върховния административен съд, при наличие на надлежно сезиране и с оглед изхода от производството пред него. В този смисъл настоящият състав не може и не следва да изземва чужда компетентност. Обоснована като размер и съответна на закона е претенцията за заплащане държавна такса в размер на 50лв.

С оглед изложеното на жалбоподателя следва да бъде присъдени съдебно-деловодни разноски в общ размер на 550лв.

Поради това и на основание чл.172 ал.2 предл. първо АПК, Административен съд София-град, Трето отделение, 74 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-4332-004094 от 01.08.2024г. на полицейски инспектор М. М., отдел „Пътна полиция“ – СДВР.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на „Стефи Лоджистик и Дистрибушън“ ЕООД, ЕИК [ЕИК] сумата от 550/петстотин и петдесет/ лева съдебно-деловодни разноси.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Делото, ведно с изготвен препис от настоящото решение да се изпрати незабавно във ВАС с оглед с депозираната от „Стефи Лоджистик и Дистрибушън“ ЕООД частна жалба срещу определение № 17224 от 18.09.2024г. по адм.д. № 9134/2024г.

Съдия: